

lag for særlig Beskatning til Kommunerne, tror jeg vil være en Umulighed. Men gaar man altsaa til, hvad jeg for mit Vedkommende tror, at man aldrig vil gaa til, at ophæve den nuværende reale Beskatning i Kommunerne, altsaa Hartkorsgrundlaget i Landkommunerne, saa at man udelukkende fik en Formuebeskatning, vilde Følgen deraf blive den, at man vilde komme til en mellemkommunal Skattefordeling, som vilde være ganske umulig. Thi man maa vel lægge Mærke til, at medens man kan have en Statsindkomstskat og tillige en Statsformueskat, fordi det i Relation til Staten er fuldkommen ligegyldigt, hvor den, som har Formuen, bor, er dette ikke ligegyldigt ved den kommunale Beskatning. Man maa der rømme Manden paa et enkelt Sted, saafremt man vil anvende en Formuebeskatning, og det bliver altsaa afgørende, hvor Bopælen er, men en Sætning som den, at den Kommune, hvor Manden bor, skulde tage Skat af hele hans Formue, ville alle indrømme mig er ganske umulig. Det er i det hele en Opfattelse, som jeg meget vel ved har tidligere haft god Kurs, at man ved at komme til en Formueskat og navnlig en Indtægtskildebeskatning og lignende Foranstaltninger, vilde bane Vej for en Forbedring af den kommunale Beskatning, men det er urigtigt, og jeg vil bede det ærede Medlem for 7de Kreds, som har saa varm en Interesse for disse Ting og saa godt Kendskab dertil, om at sætte sig til nærmere at spekulere over, hvorledes man skulde forme Regler for en saadan kommunal Formuebeskatning. Jeg gentager, at det ærede Medlem saa vil komme til at give mig Ret i, at han der vilde indlade sig paa noget umuligt. Men saa haaber jeg, at det ærede Medlem, naar det brister for ham med Idealet, og han maa gaa bort derfra, vil slaa sig til Ro med disse Bestemmelser her, ligesom jeg har kunnet slaa mig til Ro derved — og maa jeg tilføje, hvad jeg ganske vist skulde have sagt tidligere — slaaet mig til Ro ved dem efter Konference med min ærede Kollega, Indenrigsministeren, under hvem disse Forhold særlig høre. Vi se nemlig saaledes derpaa, at man her ingenlunde giver en endelig Ordning af den kommunale Beskatning og allermindst af det store Hovedspørgsmaal ved denne, Ordningen af den mellemkommunale Beskatning. Det er allerede fremhævet af den ærede Ordfører, og jeg for mit Vedkommende gentager det her, at den mellemkommunale Beskatning er slet ikke berørt af disse Regler; den staar fuldstændig uløst ligesom hidtil.

Det, man vil, er, at man vil forberede en Gennemførelse af en bedre Ordning af den kommunale Beskatning, saaledes at man opnaar ensartede Regler, hvad jo netop ogsaa det ærede Medlem for 7de Kreds stærkt understregede som det ønskelige med Hensyn til en Reform for den kommunale Beskatning. Der kan det nu ikke nytte, hvis man vil gaa til en Statsindkomstskat, at lukke Øjnene for, at man en Gang havner i en kommunal Indkomstskat, vel at mærke, hvis man efter kortere og længere Tid ikke skulde komme til at opgive Statsindkomstskatten igen, hvad jeg ikke tror paa. Nu ville disse Bestemmelser her ikke gøre andet end aabne Kommunerne en Adgang til at anvende de samme Regler, som gælde for Statsindkomstskatten, for den kommunale, personlige Skat, idet det vel at mærke gøres saaledes, at det bliver Kommunerne selv, der skulde tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville anvende Reglerne eller ej. Det ærede andet Medlem for 10de Kreds (Bojsen) kom ganske vist med en Udtalelse, der forbavtede mig i høj Grad. Han sagde nemlig, at § 4 var overflødig for Landkommunerne, fordi de allerede nu kunde vedtage deres Skattevedtægter og paa en Maade selv kunde vedtage den personlige Skat efter de samme Regler, som Lovforslaget her giver for Statsindkomstskatten; ganske vist kunde Amdsraadet modsætte sig det, men det gjorde det nu ikke. Jeg tror ikke, at det er Forholdet, at Amdsraadet skulde lade Sogneraadene i den Grad raade sig selv, og at Lovgivningen skulde stille sig saaledes, at Sogneraadene i dette Punkt skulde være ganske almægtige. Det ærede Medlem har vistnok overset, at Landkommunalloven ikke blot gaar ud paa, at det Beløb, der skal tilvejebringes til Dækning af Kommunens Udgifter, skal fordeles paa Hartkornet og paa de personlige Kommuneskatter; men der staar udtrykkelig, at det fordeles dels paa Hartkornet og dels *paa Formue og Lejlighed*. Idet Landkommunalloven saaledes foreskriver Formue- og Lejlighedsskatten for Landkommunerne, er det en Selvfølge, at Sognekommunerne ikke eneraadig kunne gaa til at anvende Indkomstskatten i Stedet derfor, og det er heller ikke sket nogetsteds. Det, man altsaa her vil give Kommunerne, er i Virkeligheden en ny Ret, som de ikke have, en Ret til med Amdsraadets Samtykke at kunne gaa over til de ny Regler, naar Staten gennem den ny Statsindkomstskat har godkendt Reglerne, hvorved der bliver det bedste Grundlag og det bedste Hold i